

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5CoSr/1/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7817205839
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7817205839.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slobodníka v právnej veci žalobcu H. X., N. XXX, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zrušení rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovaného proti rozsudku 10Csr/1/2017-103 zo 7.11.2018 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a v r a c i a vec súdu prevej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj súd) rozsudkom rozhodol: I. Zrušuje rozhodcovský rozsudok Stáleho arbitrážneho súdu zriadeného Asociáciou slovenských arbitrážnych súdov ZZPO, Bratislava, Križna 56, vydaný rozhodcom H. H. Y., R., sp. zn.: 113/07/15 z 25.1.2016. II. Nepriznáva žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozsudku, o. i., uviedol vydania akého rozhodnutia žalobca sa podanou žalobou domáhal, na čo poukázal a, čo ďalej zdôraznil, čo žalovaný, ktorý s podanou žalobou nesúhlasil, navrhol a čo namietal, že sa v konaní oboznámil s listinnými dôkazmi a zistil nasledovné, konkrétne, čo vyplýva z pripojeného rozhodcovského spisu Slovenského arbitrážneho súdu sp. zn. 113/07/15, z rozhodcovskej zmluvy č.XXXXXXXXXX zo 4.6.2012, resp. 19.6.2012, zo Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru zo 4.6.2012 a jej schválenia z 19.6.2012 a z Prehľadu splátok a úhrad. Ďalej uviedol: Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že Zmluva o poskytnutí revolvingového úveru zo 4.6.2012 (ďalej len Zmluva) nie je v súlade s ust. O. z. a zák.č.129/10 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný si v rozhodcovskom konaní uplatňoval žalobou z 22.6.2015 voči žalobcovi nedoplatok na splátkach úveru, zmluvnú pokutu (ďalej len pokuta) a úroky z omeškania. Zo žaloby vyplynulo, že mal mu poskytnúť 1 260 € a do podania žaloby mu uhradil 2 136,38 €. Zistil, že strany sporu uzavreli zmluvu na základe žiadosti žalobcu o poskytnutie revolvingového úveru zo 4.6.2012, kde boli v bode 5 vpísané údaje a to požadovaná suma, splátky, RPMN a úroky. V bode 6 sú rukou dopísané údaje, kde je rozdiel vo výške RPMN a sú tam doplnené údaje o ročnej úrokovej sadzbe úrokov z omeškania vo výške 9 %, čo v bode 5 nie je. Žalovaný v konaní nepredložil písomnú dohodu o poskytovaní služieb a preto nemohol vyhodnotiť tento právny úkon. Len uvádzal, že dohoda o poskytovaní služieb mala byť osobitne podpísaná a bola samostatná od revolvingovej zmluvy. Teda nepreukázal listinným dôkazom existenciu tvrdenej dohody o poskytovaní služieb, len ju spomína v bode 5, ak bude uzavretá a následne v bode 6, pričom je pri nej uvedená aj mesačná splátka úveru a platba podľa dohody o poskytovaní služieb. Za uvedenej dôkaznej situácie dospel k záveru, že ak žalovaný uvádzal v splátke kombináciu splátky úveru a platby za poskytované služby, pričom nepreukázal listinným dôkazom, že sa „nejednalo“ o súčasť Zmluvy, mala byť výška splátky použitá na výpočet RPMN. Vypočítal RPMN pri skutočne vyplatenej výške úveru 1 078,90 €, celkovej mesačnej splátke 67,51 € po dobu 42 mesiacov vo výške 92,96 % a celkom splatená suma by bola 2 835,42 €. Z toho jednoznačne vyplýva, že Zmluva pri splnení ostatných zákonných náležitostí by bola podľa § 11 ods.1 písm. d) zák.č.129/10 Z. z. bezúročná a bez poplatkov, nakoľko

veriteľ uviedol v Zmluve nesprávnu RPMN v neprospech spotrebiteľa. Citoval znenie § 9 ods.1 a § 11 ods.1 písm. a) zák.129/10 Z. z. Podľa § 44 ods.2 O. z. prijatie návrhu musí byť úplné. Podmienkou vzniku zmluvy preto je, aby návrh na jej uzavretie bol prijatý v celom rozsahu bez akýchkoľvek zmien a výhrad. V prípade, že odpoveď na návrh obsahuje modifikáciu obsahu, resp. dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, považuje sa za odmietnutie návrhu ako celku, za zánik pôvodného návrhu a za splnenia podmienok uvedených v § 43a ods.1 O. z. za nový návrh so zmeneným obsahom. O. z. teda v súvislosti s rozsahom prijatia návrhu na uzavretie zmluvy vychádza z princípu, že akceptácia musí byť zrkadlovým odrazom návrhu. „So“ žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru jednoznačne vyplýva, že dlžník mal vyplniť jednotlivé body, okrem bodu 6. Žalobca predložil žalovanému formulárovú žiadosť a dal návrh na uzavretie zmluvy žalovanému ako veriteľovi. Zmluva podľa § 44 O. z. by bola uzatvorená okamihom prijatia jeho návrhu, avšak ak prijatie návrhu obsahuje modifikácie, považuje sa v súlade s § 44 ods.2 O. z. za nový návrh, ktorý musí byť druhou stranou prijatý. Žalovaný v bode 6, ktorý nebol vyplnený v čase podpisu žalobcom, uviedol iné údaje a to u predpokladanej RPMN za úver a takisto doplnil údaj o ročnej úrokovej sadzbe úrokov z omeškania. V konaní nebolo preukázané, že by žalobca bol oboznámený s vyplneným bodom 6 a že by ho prijal písomnou formou a preto nedošlo k uzavretiu zmluvy v písomnej forme. Spôsob uzatvárania zmluvy žalovaným ako veriteľom považoval za nekalú praktiku z dôvodu, že neumožňuje žalobcovi ako dlžníkovi v čase podpisu zmluvy sa oboznámiť so všetkými konečnými parametrami Zmluvy. Citoval znenie § 40 ods.1 a § 39 O. z. Žalovaný ako veriteľ jednoznačne porušil § 9 ods.1 zák.č.129/10 Z. z., keď nekalým spôsobom uzatváral Zmluvu a nedodrжал jej písomnú formu, keď dal podpísať žalobcovi len žiadosť a dopísal do zmluvy v bode 6 údaje neskôr a s uvedenými zmenami ho neoboznámil, resp. nedal mu ich podpísať. Žalovaný teda jednak obchádzal zák., keď nerešpektoval § 9 ods.1 zák.129/10 Z. z. a neurobil právny úkon vo forme, ktorú zák. vyžaduje. Preto je zmluva č.XXXXXXXXXX absolútne neplatným právnym úkonom. Žalovanému teda vzniklo právo v súlade s § 451 ods.2 O. z. v spojení s § 456 a 457 O. z. len na vrátenie sumy, ktorú poskytol žalobcovi a to vo výške 1 078,90 €, pričom vrátená mu bola suma 2 836,38 € a preto v žiadnom prípade nepodal dôvodný návrh na rozhodcovské konanie. Žalobca namietal platnosť rozhodcovského rozsudku z dôvodu, že požičanú sumu v celom rozsahu vrátil, že rozhodcovský súd nenariadil ústne pojednávanie, rozhodcovský súd nesprávne zistil skutkový stav a rozhodcovský rozsudok ho zaväzuje na plnenie objektívne nemožné, právom nedovolené a odporujúce dobrým mravom. Citoval znenie § 45 a § 46 zák.335/14 Z. z. Právny vzťah medzi stranami bol založený Zmluvou a rozhodcovskou zmluvou, ktoré boli podpísané žalobcom 4.6.2012 a žalovaným 19.6.2012. Vzhľadom na uvedené prechodné ust. pri posudzovaní nárokov žalobcu na zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný 21.5.2016, rozhodoval podľa § 45 zák.č.335/14 Z. z. Z Oznámenia exekútora H.. L. R. vyplýva, že žalobca prevzal upovedomenie o začatí exekúcie EX/1066/2017 15.5.2017 a podal žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku 29.5.2017, urobil tak v zákonnej lehote podľa § 48 ods.2 zák.233/95 Z. z., ktorého znenie účinné do 31.3.2017, citoval. Dospel k záveru, že sú dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku a to podľa § 45 ods.1 písm. i) a j) zák.č.335/14 Z. z. Rozhodcovský súd vo svojom konaní sp. zn. 113/07/2015 vôbec neprihliadal na skutočnosť, ktorá vyplývala z pripojených listinných dôkazov a samotnej žaloby, že Zmluva je v rozpore s ust. O. z., ako aj zák.č.129/10 Z. z. Jednak bola uvedená nesprávna RPMN v neprospech spotrebiteľa, čo spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť Zmluvy v súlade s § 11 zák.č.129/10 Z. z. Rozhodcovský súd nevyvodil dôsledky z toho, že žalobcovi bola poskytnutá reálne suma len vo výške 1 078,90 € a teda z tejto čiastky mala byť vypočítaná RPMN a nie zo sumy 1 260 €. Súčasťou žaloby na rozhodcovskom súde nebola dohoda o poskytnutí služby, ktorú mal žalobca tiež uzavrieť a preto v rozhodcovskom rozsudku nebolo možné vychádzať z výšky revolvingového úveru 1 260 €. V čase podania žaloby žalovaný v samotnej žalobe tvrdil, že úver bol doteraz uhradený vo výške 2 136,38 €, z čoho rozhodcovský súd mal jednoznačne vyvodiť záver, že dlh je uhradený a žalobu mal zamietnuť. V prípade, že by rozhodcovský súd správne vyhodnotil Zmluvu, dospel by k záveru, že takáto zmluva môže byť len bezúročná a bez poplatkov z dôvodu nesprávne uvedenej RPMN a ďalej mal vyvodiť záver z toho, že zmluve chýba riadna písomná forma a preto aj to bol dôvod, pre ktorý žalobca mal vrátiť len prevzatú sumu. Rozhodcovský súd však nevyvodil zo Zmluvy správne závery a dokonca priznával úroky z omeškania a pokutu až do dosiahnutia celkového dlhu 1 260 €, pričom aj tento výpočet je úplne nesprávny, lebo ak by boli splnené všetky zákonné podmienky a Zmluva by bola platná, aj úroky a pokuta by sa mohli priznávať len do poskytnutej sumy vo výške 1 078,90 €. Dospel teda k jednoznačnému záveru, že rozhodcovský rozsudok sp. zn. 113/07/15 z 25.1.2016 bolo potrebné zrušiť v celom rozsahu v súlade s § 45 ods.1 písm. i), j) zák.335/14 Z. z. Rozhodcovský súd nepostupoval v zmysle platnej právnej úpravy a svojim rozhodnutím zaviazal žalobcu na plnenia, ktoré boli v rozpore s O. z. a zák.129/10 Z. z. V ďalšom konaní rozhodcovský súd musí prihliadnuť na to, že žalobca už uhradil celý dlh a „naviac“ uhradil viac ako bolo jeho povinnosťou, nakoľko žalovanému z preverovanej zmluvy nepatria žiadne úroky ani poplatky. Ak

žalovaný nevezme návrh na vydanie rozhodcovského rozsudku späť, bude potrebné zamietnuť jeho žalobu podanú na rozhodcovskom súde. Výrok o náhrade trov konania sa opiera o § 255 ods.1,2 v spojení s § 262 ods.1,2 CSP (ich znenie citoval). Žalobca mal v konaní úspech v celom rozsahu avšak trovy konania si výslovne neuplatnil. Žalovanému nevzniklo právo na náhradu trov konania a preto trovy neboli priznané žiadnej zo strán.

3. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote a v celom rozsahu odvolanie a jeho podanie odôvodnil nasledovne: 1.) Namietal závery súdu o prípustnosti podanej žaloby, ktorá nebola podaná v zákonnej 3 mesačnej lehote od doručenia rozhodcovského rozsudku. Podľa súdu žaloba bola podaná v lehote na podanie námietok proti exekúcii. Súd však nesprávne vyhodnotil, že Exekučný poriadok (ďalej len EP) platný a účinný v čase podania žaloby vôbec nepripúšťa podanie žaloby počas exekučného konania a že § 46 ods.3 zák.č.335/14 Z. z. je „obsolentným“ ust. V čase podania žaloby žiadny zák. neumožnil, aby bola žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku podaná po doručení upovedomenia o začatí exekúcie. Zák.č.335/14 Z. z. síce uvádza v § 46 ods.3 EP (citoval jeho znenie), avšak musia byť na takéto postup splnené podmienky podľa zák.č.233/95 Z. z. Citoval, ako znel § 48 ods.2 EP ku dňu podania žaloby. Z toho vyplýva, že počas exekučného konania žalobca žiadnu žalobu už podať nemohol a pokiaľ súd vyhodnotil jej prípustnosť, postupoval tak bez opory v zák. 2.) Ďalej namietal, že postupom a rozhodnutím súdu bola porušená rovnosť sporových strán a súd rozhodol na základe skutočností, ktoré žalobca netvrdil a ku ktorým sa tak nemal možnosť vyjadriť. Skutočnosť, že na strane žalobcu ide o spotrebiteľa neznamena, že súd má nahradzovať jeho povinnosť tvrdenia. CSP umožňuje súdu len vykonať dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol (čiže umožňuje do určitej miery preniesť dôkaznú povinnosť zo spotrebiteľa), nepovoľuje však prenášať povinnosť tvrdenia na súd. Žalobca v podanej žalobe netvrdil (ani nepriamo) žiadnu skutočnosť, ktorú ako dôvod rozhodnutia uviedol konajúci súd, teda že RPMN je určená nesprávne v neprospech spotrebiteľa, že zmluva o úvere je bezúročná a že zmluva nemá písomnú formu. Svojím postupom teda súd nielen že nahradil tvrdenie žalobcu, čo považoval za neprípustné, ale mu ani neumožnil sa k takýmto skutočnostiam vyjadriť. Nie je úlohou a povinnosťou sporovej strany predkladať vyjadrenie k všetkým potenciálnym možnostiam, a to najmä za stavu, kedy sporová strana dôvodne vychádza z toho, že takéto potenciálne možnosti ani neprichádzajú do úvahy. Súd, napr. uvádza, že nedošlo k uzavretiu zmluvy v písomnej forme z dôvodu odlišnej hodnoty RPMN v bode 5 a 6. Údaj RPMN sa pritom nedohoduje medzi zmluvnými stranami a aj súdna prax konštatovala, že tento údaj nie je podmienkou vzniku zmluvy v písomnej forme. Citoval znenie § 2 písm. i) a § 9 ods.2 písm. l) zák.č.129/10 Z. z. Ak má byť údaj o RPMN určený tak, že je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy, potom to znamená, že pri jeho určení sa vychádza z údajov jestvujúcich v danom čase. Medzi tieto údaje (viď príloha č.2 k zák.č.129/10 Z. z.) patrí aj dátum prvého čerpania úveru (ktorý je známy v čase uzavretia zmluvy, nie v čase kedy sa podáva žiadosť o poskytnutie úveru). Zákonná úprava určenia RPMN teda nielen svojím textom (v podobe spojenia vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere), ale aj spôsobom jeho určenia (viď údaje, ktoré sú rozhodujúce pre určenie RPMN) vychádza z toho, že nejde o údaj dohodnutý, ale určený presne stanoveným spôsobom. Ak by neurčil údaj RPMN schváleného úveru či revolvingu postupom podľa zák.č.129/10 Z. z., teda by tento údaj neurčil výpočtom podľa vzorca stanoveného zák. v čase uzavretia zmluvy, ale by uviedol hodnotu zhodnú s „predpokladanou RPMN“ (úvodzovky žalovaný) uvedenou v bode 5 každej zmluvy, potom by porušil zák.č.129/10 Z. z. Porušenie by práve vyplývalo z toho, že by uviedol rovnakú RPMN ako údajne „navrhol“ (úvodzovky žalovaný) žalobca v oboch zmluvných vzťahoch. Pretože v takom prípade by takto určená RPMN nebola vypočítanou podľa zák.č.129/10 Z. z. Z napádaného rozsudku nie je zrejmé ani to, na základe čoho „súdu“ dospel k záveru o tom, že žalobca vlastne navrhol údaj o RPMN. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN neobsahuje, uvádza sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN. Na základe uvedeného tvrdil, že otázka „dohody“ (úvodzovky žalovaný) o RPMN nebola zo strany súdu ani len posúdená v tom smere, či zákoná úprava takúto dohodu pozná a predpokladá. Zák.č.129/10 Z. z. vôbec nepredpokladá, že by sa náležitosti vymenované v § 9 ods.2 mali dohodnúť, vyžaduje aby boli v zmluve uvedené. Ako príklad možno poukázať na to, že logicky sa strany nemôžu dohodnúť na tom, kto bude kontrolným orgánom pre zmluvný vzťah, pretože je to otázka daná právnymi predpismi. Na základe uvedených skutočností tvrdil, že súd nesprávne posúdil otázku vzniku zmluvných vzťahov. Citoval, čo Krajský súd (ďalej len KS) v Trenčíne v uznesení 5Co/839/2016 z 29.6.2016 uviedol. Rovnako nemal dôvod predpokladať alebo z niečoho vyvodzovať, že súd „uviedenie tvrdenie“ o nesprávne určenej RPMN, lebo podľa jeho záveru (bližšie nezdôvodneného) sa RPMN mala počítať zo sumy 1 078,90 €, a nie 1 260 €. Záver súdu vychádza z nesprávneho posúdenia skutkových zistení, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania. Nie je sporné, že na základe uzavretej zmluvy o úvere sa strany dohodli na poskytnutí úveru vo výške 1 260 € a tiež na tom, že dlžník (tu ako žalobca) mal uhradiť odplatu podľa dohody o poskytnutí služby

v sume 181,40 €. Rovnako nebolo sporné, že táto odplata bola započítaná oproti sume úveru a rozdiel po započítaní bol vyplatený žalobcovi. Tvrdil, že závery súdu sú založené na nesprávnom vyhodnotení podstaty započítania a nesprávnom výklade ust. zák.č.129/10 Z. z., ktorý definuje pojem „celková výška úveru“ (úvodzovky žalovaný). V prvom rade poukazoval na to, že súd nesprávne tvrdí, že pri započítaní a následnom vyplatení zostávajúceho rozdielu došlo len k poskytnutiu úveru 1 078,60 €. Toto tvrdenie nie je vecne dôvodné, pretože v rámci započítania predsa dochádza k stretu 2 pohľadávok - pohľadávka na vyplatenie úveru (v časti 181,40 €) a pohľadávka na zaplatenie odplaty podľa dohody (181,40 €). Iná pohľadávka do započítania nevstupuje, čo znamená že uvedeným započítaním sa započítava aj časť úveru (181,40 €) ktorá sa síce nevypláca, ale práve v rámci tejto kompenzácie sa „poskytuje“ (úvodzovky žalovaný). Žalobca predsa na započítanie „nedal“ (úvodzovky žalovaný) inú svoju pohľadávku a teda ak súd nesporuje fakt, že poplatok za poskytnutie úveru bol uhradený, potom by mal akceptovať aj to, že bol uhradený započítaním. Toto započítanie je rovnocenné so situáciou, v ktorej najskôr by veriteľ vyplatil „úveru“ 1 260 € a dlžník obratom (alebo súčasne) poplatok 181,40 €. Výsledný stav na strane dlžníka by bol 1 078,60 €. Rovnaký stav ale nastáva aj v prípade započítania. Výsledok je teda úplne ten istý, akurát aktéri vykonajú úkony zbytočne navyše, hoci by nemuseli. Vykonanie započítania pohľadávok podľa pravidiel normovaných zák. alebo inej techniky pripustenej právom, nemôže byť nezákonné. Navyše to, že dôjde k započítaniu vzájomných pohľadávok, nie je len výkonom zákonného oprávnenia, ale tiež najlepšie zodpovedá aj kauze vzťahu a praktickému usporiadaniu veci. Zmyslom započítania je práve to, aby sa nerobili zbytočne vzájomné úkony medzi stranami, ktoré majú voči sebe pohľadávky a sú vo vzájomne opozitnom veriteľsko-dlžníckom usporiadaní. Citoval znenie § 2 písm. l) zák.č.129/10 Z. z. Z uvedeného ust. vyplýva, že úverom sa rozumejú všetky finančné prostriedky poskytnuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Poskytnutím úveru sa v zmysle právnej úpravy a tiež ustálenej obchodnej praxe (vrátane bankovej i nebankovej) rozumie nielen vyplatenie prostriedkov úveru (v hotovosti, na účet a p.), ale každá zák. uznaná forma splnenia záväzku - teda aj započítanie. Samotný zák.č.129/10 Z. z. ako spôsoby (formy) poskytnutia spotrebiteľského úveru predpokladá (po prijatí regulácie v tejto otázke od 23.12. 2015) pripúšťa ako spôsob poskytnutia: prevod na platobný účet spotrebiteľa, prevod na účty iného veriteľa, započítanie na úhradu iných záväzkov spotrebiteľa alebo poštovú poukážku. Z uvedenej regulácie vyplýva, že spotrebiteľský úver môže byť poskytnutý vo forme úveru každým spôsobom, ktorý pripúšťa platné právo - s výnimkou poskytnutia v hotovosti. Čiže, arg. a contrario bezhotovostne, formou započítania a p. Spotrebiteľské úvery sú často čerpané na účely refinancovania iných úverov, kedy sú prostriedky z úveru poskytované v prospech spotrebiteľa, ale reálne na účty iných veriteľov či úhradu iných záväzkov medzi tými istými subjektmi. Nedôvodnosť záverov súdu o tom, že úverom je len suma vyplatená dlžníkovi, je možné priblížiť na príklade úveru použitého na refinancovanie iných, starších úverov. V takom prípade sú tieto staršie úvery uhradené a vyrovnané novým úverom tak, že prostriedky z nového úveru sú buď započítané so záväzkami zo starých úverov (ak ide o toho istého poskytovateľa úveru - toho istého veriteľa) alebo poukázané na účet iných subjektov (iných poskytovateľov úverov). Spotrebiteľ na účet neobdrží nič. Refinancovaním dochádza k zániku starých úverov - či už započítaním (ak ide o toho istého poskytovateľa - teda veriteľa aj zo starých úverov, a aj z nového úveru) alebo prevodom na účet. Refinancovaním sa teda spotrebiteľ zbaví záväzku zo starých úverov. Ak má platiť záver súdu, že úverom podľa zák. je výška skutočne poskytnutých prostriedkov, a tou je suma vyplatených prostriedkov (ako to tvrdí aj v tejto veci), tak by sa spotrebiteľ zbavil starých úverov (započítaním, prevodom na účet iného veriteľa), ale nevznikol mu už žiadny záväzok z nového úveru, keďže v zmysle tvrdenia žalobcu nedochádza k skutočnému poskytnutiu prostriedkov. Týmto poukazoval na vecnú nesprávnosť a sčasti aj nelogickosť tvrdení žalobcu. Tvrdil preto, že záver súdu o výške úveru a teda aj o nesprávnej výške RPMN a o tom, že neposkytol úver v celej výške nie je v súlade so zák. a ani preukázanými skutočnosťami. 3.) Odvolanie proti rozsudku podal žalovaný z dôvodu podľa: - § 365 ods.1 písm. b) CSP, pretože súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, - § 365 ods.1 písm. d) CSP konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; - § 365 ods.1 písm. h) CSP nakoľko rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci pretože súd rozhodol na základe nepríslušnej právnej normy. II. Návrh na rozhodnutie. Vzhľadom k uvedenému podal proti rozsudku odvolanie a navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a žalobu zamietnuť alebo vrátiť celú vec na ďalšie konanie súdu. Uplatnil si nárok na náhradu trov právneho zast. v odvolacom konaní a náhradu iných trov odvolacieho konania.

4. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP a zistil, že neboli splnené podmienky na potvrdenie rozsudku (§ 387 ods.1 CSP), ani na jeho zmenu (§ 388 CSP), lebo súd

nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces [§ 365 ods.1 písm. b) CSP] a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods.1 písm. h) CSP], preto rozsudok, podľa § 389 ods.1 písm. b) CSP, zrušil a vec vrátil, podľa § 391 ods.1 CSP, súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

5. Obsah práva na spravodlivý proces (right to fair trial) je pomerne široký (medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zák., právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vylúchnutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje jeho pochybenie. O naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. b) CSP však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania (vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.). Súčasne nie je možné prehliadnúť, že niektoré čiastkové práva, tvoriace právo na spravodlivý súdny proces, zák. normuje ako samostatné odvolacie dôvody.

6. Hlavnými znakmi, charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 365 ods.1 písm. b) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

7. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zák. zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov SR. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov.

8. Pod pojmom procesný postup sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. Postupom súdu možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

9. Na základe skutočností uvedených v odvolaní bol urobený záver, že tento odvolací dôvod je daný a to postupom súdu, na ktorý žalovaný poukazuje.

10. Podľa ustálenej súdnej praxe inými vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 365 ods.1 písm. d) CSP] sú všetky vady prejavujúce sa v chybnom postupe súdu pri dokazovaní, v nesprávnom posudzovaní procesných otázok, ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania, v chybnom poučovaní strán sporu a v ďalších nedostatkoch v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú bez ďalšieho, ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

11. V odvolaní uvedené skutočnosti neumožňujú záver, žeby konanie na súde prvej inštancie bolo takou inou vadou postihnuté.

12. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci (§ 365 ods.1 písm. h) CSP) je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil

zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

13. Na základe skutočností uvedených v odvolaní, ktoré, okrem námietky neprípustnosti podanej žaloby, odvolací súd považuje v celom rozsahu za opodstatnené, bol urobený záver, že tento uplatnený odvolací dôvod je daný, lebo - ako to žalovaný v odvolaní podrobne uviedol - súd z podradenia skutkového stavu pod právnu normu nevyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

14. Súčasne s prijatím zák.č.335/14 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ZSRK) došlo k novelizácii zák.č.233/95 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, a to aj v dôsledku § 46 ods.3 ZSRK. ZSRK novelizoval EP tak, že bola ustanovená povinnosť exekútora, aby v upovedomení o začatí exekúcie poučil povinného, ktorý je spotrebiteľom, o možnosti podať v lehote na podanie námietok proti exekúcii žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa osobitného predpisu (§ 48 ods.2 EP v znení účinnom od 1.1.2015 do 1.4.2017). V prípade využitia tejto možnosti spotrebiteľom a podania žaloby v lehote na podanie námietok bol exekučný súd povinný povoliť odklad exekúcie (§ 56 ods.5 EP v znení účinnom od 1.1.2015 do 1.4.2017). Tieto ust. však už nie sú súčasťou EP v znení účinnom od 1.4.2017.

15. Podľa § 243h ods.1 prvá veta EP sa exekučné konania začaté pred 1.4.2017 dokončia podľa predpisov účinných do 31.3.2017.

16. Možnosť podania žaloby o zrušenie spotrebiteľského rozhodcovského rozsudku v lehote 14 dní po doručení upovedomenia o začatí exekúcie spotrebiteľovi teda bude daná v prípadoch, ak bol návrh na vykonanie exekúcie podaný do 31.3.2017.

17. Návrh na vykonanie exekúcie bol podaný 13.2.2017 (spis 11Er/149/2017 Okresného súdu Rožňava), tzn., že žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku je prípustná a - ako správne zistil súd - bola podaná aj v zákonnej lehote.

18. Čo sa však týka ďalších skutočností, na ktorých žalovaný zakladá svoje tvrdenie, že súd vec nesprávne právne posúdil, tie sú ohľadne hodnotenia Zmluvy opodstatnené, a to aj so zreteľom na súdnu prax na ktorú poukázal žalovaný (a tiež, napr. rozsudok 5Co/155/2018 zo 16.1.2019 KS v Trenčíne).

19. Ak sa súd dopustil omylu v právnom posúdení veci pre chybné použitie právnej normy alebo pre jej chybnú interpretáciu a z tohto dôvodu súčasne nedostatočne zistil skutkový stav, nesplnil tým ústavnú a zákonnú povinnosť garantovať obsah základného práva na súdnu ochranu a nie je povinnosťou odvolacieho súdu takýto komplexne chybný postup naprávať.

20. Súd bude v ďalšom konaní povinný (§ 391 ods.3 CSP) podrobne sa vysporiadať so všetkými skutočnosťami uvedenými žalovaným počas konania (vyjadrenie z 23.9.2017 na č.l.12-14) a v odvolaní a vo veci opätovne rozhodnúť.

21. O náhrade trov tohto odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods.3 CSP).

22. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.